

LUMINA

FOAIE RELIGIOASĂ-CULTURALĂ PENTRU POPOR

ABONAMENTUL:

Pe an:	12	coroane
Pe 6 luni:	6	"
Pe 3 luni:	3	"
Un număr 24 bani		

APARE JOIA

REDACTOR:
Dr CORNEL CORNEAN

REDACȚIA ȘI ADMINISTR.: Strada Timișorii Nr. 59.

TELEFON Nr. 30.

INSERTIUNILE SE SOCOTESC AMĂSURAT TARIFEI
MANUSCRISELE NU SE ÎNAPOIAZĂ

In ce stă trăinicia popoarelor

Sabin Evuțian

De două feluri sunt comorile ce omul le poate agonisi pe pământ: comori, cu cari câștigă »împărăția lumii acesteia« și comori, cu cari câștigă »împărăția lui Dumnezeu«. Căci unde este comoara omului, acolo este și inima sa.

Bunuri trupești sunt cele dintâi, bunuri sufletești cele din urmă. Trupul lăcaș este sufletului, prin urmare dela bunăstarea trupului atârână cea a sufletului, — dar numai dacă omul îngrijește de cel dintâiu pentru desăvârșirea cestui din urmă. Cu cât va avea deci cineva mai multe bunuri materiale (trupești) și le va folosi mai cu dinadinsul pentru agonisirea de bunuri sufletești, cu atât îi va fi mai aproape împărăția vecinică a ceriului, căci acolo va fi și inima sa.

Întocmai ca omul singuratic, un popor încă are lipsă și de bunuri materiale și de bunuri sufletești; trebuie deci să și-le câștige, adune și bine să le chivernisească pe amândouă, mai presus de toate însă pe cele sufletești. Popoare avute, dar lipsite de cultură (fără bunuri sufletești), pierit-au cu bogățiile lor cu tot, — popoarele culte stăruie să trăiască și trăi-vor veșnic. Pentru că bunurile sufletești »nici molia, nici rugina nu le strică . . . nici furii nu le sapă, nici le fură«.

Puterea de viață a unui popor e cu atât mai mare, cu cât mai multe și mai tari sunt rădăcinile bunurilor sale sufletești. Cu alte cuvinte: Un popor e trainic, când numără fii cât mai mulți, și când fiecare fiu se împărtășește cu dragă inimă din bunurile sufletești ale neamului său.

*

Poporul nostru era recunoscut de spornic. Doar o limbă rea a și pornit proverbul (zicala): »Copiii, sărăcia Românilui«. Or fi ei, nici vorbă, sără-

cia Românului neînțelegător, sunt însă mândria și tăria celor înțelegători, pentru că în ei, copiii, și prin ei trăiește poporul nostru românesc.

Azi! Azi nu ne mai putem mândri cu această însușire de viață a poporului nostru, cel puțin nu pretutindeni. Un tânăr cu îngrijorare pentru neamul său însiră într'o foaie niște numeri; seci numeri, dar multe spun și trist grăesc. Scriind adecă despre așa numitul »sistem de unu« — obiceiul multora de a-și crede de împlinită datorința lor față de Dumnezeu și față de neamul lor cu câte-un copil —, ne spune că vițiul (păcatul) acesta e cel mai răspândit în comitatele bănațene și în cel mărginaș, al Aradului. În aceste comitate adecă, din fiecare sută de familii românești aproape 22 de familii au pe sufletul lor acest păcat greu; — sau după comune: dintre 198 de comune, în cari bântue acest vițiu, 148 sunt românești. Urmarea, cât se poate de dureroasă, nici c'ar putea fi alta: numărul Românilor scade mereu. Îndemnurile la acest rău vor fi ele multe, mai adesea e însă inima prea îngustă a celor, cari nu știu ce prețuiesc copiii în viața neamului lor, asemenea nerăbdarea, ba chiar neînțelegerea de-a și-i ști crește.

În 1913, prin urmare cu un an înainte de război, au murit în țara noastră 130 mii de copii de țată, dintre cari aproape jumătate sub vârsta de o lună. De ce? Mai ales în urma hrănirii necorespunzătoare și peste tot din lipsă de îngrijire cu înțelegere. Sigur, că anii de război ne vor da numeri și mai dureroși. Și la poporul nostru îndeosebi, mortalitatea în copii e foarte mare.

Mai punem la aceste rele ale noastre un rău, de care sufăr azi toți și vor suferi încă: S'a socotit, că pierderile războiului în oameni fac pân' acum aproape zece la sută (10%), adecă tot al 10-lea soldat a căzut, im-

plinindu-și datoria. Să n'avem noi, Românii, pe câmpul de luptă mai mulți chiar de 500 mii soldați și pentru noi pierderea de 10 la sută însemnează cel puțin 50 mii, adecă vre-o 12 sate fruntașe. Și câți vor fi încă! Și câți vor fi cei rămași în viață, neîntregi, bolnavi. . . .!

Deaceea mare este îngrijorarea tuturora de viitorul popoarelor lor. Gândul lor cel mai stăruitor e acum, să producă o creștere cât mai cu avânt în populație; iar în acest scop se întemeiază așezăminte, cari să deslușească, cu vorba ori în scris, pe părinți, mai ales pe mame în ce privește îngrijirea și creșterea copiilor. Pentru că ei, copiii, sunt trăinicia neamurilor. Auzit-ați DVoastre, iubiți cetitori, despre Iaponiezii, cari au biruit — ei, o mână de oameni — puternica împărăție deatunci a Rusiei?! Oare de ce-au fost tari? Las să vorbească dulcele nostru scriitor, Alex. Vlahuță (volumul »La gura sobei): »...Dar ce nu-i sfânt în Iaponia lor! Orice copil aduce o putere nouă. O minte proaspătă vine pe lume, — și două brațe harnice — căci acolo munca e temeiul și farmecul vieții. Copiii așteptați cu bucurie, — iubiți înainte de-a se naște. Viitoarea mamă e privită cu respect, ca o ființă care poartă o taină adâncă, o solie dela Dumnezeu pentru gloria (mărirea) Iaponiei, — un sprijin hotărîtor poate în marele, în sfântul război al vieții. Casa unde s'a născut un copil e templu (biserică): vecinii îmbracă haină de sărbătoare și vin cu daruri....«

Un alt învățat al nostru, N. Iorga, zice: »Un popor ajunge mare nu numai când are mulți oameni, ci și o țară bogată, de care știe să tragă folos«. Au fost adecă și sunt tari Iaponiezii și pentru că iubesc învățătura, bunurile sufletești. Nu ați acolo un om, să nu știe cel puțin scrie și citi. Au nu știți, ce cinste i-au dat ei ge-

neralului lor, Noghi, celce biruise pe Ruși?... L-au pus de învățător, ca să le fie pildă vie școlarilor, brațele și inimile de mâne.

Și cum stăm noi în privința bunurilor sufletești, în nizuința de-a ni-le câștiga, aduna și chivernisi? E destul să deschidem cărțile, cari se fac în fiecare an, unde e arătată în numeri starea tuturor popoarelor din țară (statistici). Iată cea din 1914! Spicuum din ea câteva dovezi dureroase despre unele comitate, în cea mai mare parte ori aproape românești. În ct. (comitatul) Căraș-Severin știu scrie și ceti numai 44 oameni din 100 (44%), în ct. Bihor numai 43, în ct. Arad numai 40, în ct. Alba inferioară numai 35, în ct. Huniedoara abia 29, iar în ct. Maramureș și mai puțini, abia 22. Cauza o știm tot deacolo, la altă pagină. Dintre copiii obligați la școală, dar neînscriși, sunt Români: în ct. Căraș-Severin mai bine de trei părți din patru, în ct. Bihor jumătate, în ct. Arad și Alba inf. mai mulți de jumătate, iar în ct. Huniedora și Maramureș vre-o trei părți din patru.

Să vedeți acum, în ce stare ne aflăm noi față de celelalte popoare din țară! După limba maternă, n'au fost înscriși dintre cei obligați la școală:

Maghiari (în total vre-o 9½ milioane) 127 mii.

Români (în total vre-o 3½ milioane) 154 mii.

Germani (Nemți, abia 2 milioane) 13 mii.

Slovaci (Tăuți, abia 2 milioane) 32 mii.

Ceilalți (vre-o 4 milioane) 62 mii.

Prin urmare Maghiarii, aproape de trei ori mai mulți, au mai puțini co-

pii neînscriși la școală, decât noi; Germanii, numai pe jumătate cât noi, — deși ar trebui să aibă 90 de mii de copii neînscriși de ar fi ca noi, nepăsători —, au numai 13 mii, aproape sători —, au numai 13 mii, aproape de 7 ori mai puțin decât noi; iar Slovaci, mai săraci și abia jumătate cât noi, au neînscriși copii de trei ori mai puțini. — Suntem deci cei din urmă.

Următorii numeri ne spun și mai limpede, cât suntem de rămași în urmă în privința bunurilor sufletești. Au cercetat școala elementară în anul școlar 1913/4: copii maghiari 1107 mii, români 231 mii, germani 232 mii, slovaci 256 mii, iar de ceilalți 144 mii. Va să zică Maghiarii, nici de trei ori cât noi, au la școală copii nu de trei ori, ci de cinci ori mai mulți, decât noi; Germanii și Slovaci, cam pe jumătate câți suntem noi, au mai mulți părinți iubitori de școală și mai mulți copii iubitori de carte, decât noi.

Așa este. Și după statistica mai nouă a legii electorale (a dreptului de vot), comitatele slovace (cele mai sărace doar în Ungaria!) întrec în știința scris-cetitului chiar și pe puternicul comitat al Aradului, care în șirul celor 63 de comitate din Ungaria proprie (afară de Croația-Slavonia) a rămas în locul al 54-lea, — pecând micul comitat Moson (dincolo de Dunăre) e cel dintâiu. Aici știu ceti-scrie 92 oameni din o sută, în ct. Arad numai 49. Și mai puțini știu scrie-ceti în Sălagiu, Alba inferioară, Turda, Căjocna, Solnoc-Dobâca, — tot comitate românești —, iar locul din coadă îl are Maramureșul, unde din o sută de inși știu ceti Scriptura abia 28 de inși.

Dacă numerii aceștia arată o îmbunătățire oarecare față de anul 1914,

avem speranța, că vremurile grele de azi vor deschide mintea și celor nepăsători și șovăelnici încă.

Când vom spori după porunca evangheliei, cum se cade unui popor; când vom ști chivernisi bunurile noastre sufletești, dând fieștecărui fiu al nostru parte din ea, ca cea mai sfântă moștenire, numai atunci vom putea vorbi întru adevăr de trăinicia în viață a poporului nostru.

*

S'au scris aceste rânduri nu spre dojană, nici numerii spre urf și greutate. Ci s'au scris spre îndreptare. Vremurile nouă cer muncă nouă. Muncă în sporirea de brațe muncitoare, de capete luminate și de inimi calde și curate. Muncă de răspândire a luminii în fiecare colț întunecat, în fiecare particică din sufletul neamului nostru.

La acest loc vom stărui, din vreme'n vreme, să arătăm în formă ușoară cărăruia cea mai bună întru întărire și luminare. Căci scrisul acestei gazete vrea să fie, ceea ce sunt razele de soare pentru întreagă firea: căldură și lumină. Lumina, care să lumineze tuturor.

Din sfânta Scriptură

„Aveți pace cu toți oamenii; nu vă răzbuțați înși-vă, căci scris este: Răzburarea e a mea, eu voi răsplăti — zice Domnul. Drept aceea de flămânzește dușmanul tău, dă-i lui pâne, de însetează, adapă-l, că aceasta făcând carbuni de foc grămădești pe capul lui“ (Epistola apostolului Pavel către Romani cap 12 vers 18—20.)

FOIȚA „LUMINEI“

Legea scrie...

Așa scrie legea:
Să facem ce-i bine,
Să dăm tuturor
Ce li-se cuvine.
Să dăm dajdea noastră
La împărăție,
Mai marilor noștri
Să dăm omenie.
Și oamenii caută
Cât pot, să'mplinească,
C'asa pomeniră
Viața lumească.
Iar cel îndărătnic
Si dosnic de lege,
Acela de frică —
La urmă 'ntălege...
Pelângă această
Poruncă lumească,
Avem dela Tatăl
O lege cerească:
Iubește-ți vecinul
Ca însuși pe tine,
Pe cei din năcazuri

Tu scoate-i la bine.

Nimica pe lume
La nime nu face,
Ce știi tu prea bine
Că ție nu-ți place. —
De-ar fi ca tot omul
Cu inimă bună,
Acestei legi drepte
Să i-se supună,
Viața pe lume
Ne-ar fi ca 'ntre îngeri
Și n'am porecli-o
Că-i „Vale de plângeri“.
Noi n'am avea temniți,
Nici dările grele
Și n'ar fi războaie —
Durere și jele.

Mult bună și sfântă
E legea creștină,
Dar dacă n'o ținem —
Nu-i Tatăl de vină.
Noi singuri ne-o facem
Cum sună plinirea:
„Din tine Izrail“ —
Din tine-i pierirea“!

Georgică și îngerul

Georgică e băiat cuminte. Are ochi limpezi ca albastrul cerului, coala, când este vara mai frumoasă în plinătatea ei, și nu se zărește nici atâtica de norișor — gurița îi torăie voinicește, și e vesel și sprinten ca un cărăbuș de Mai.

Lui Georgică îi place mult să se tolănească în iarbă, să-și aștearnă capul drept perină și să se dea pradă gândurilor. Atunci e el în lumea lui!

Mama l-a învățat cântece și poezioare atât de frumoase. Și le spune de multe ori Georgică și e fericit când bagă de samă că n'a uitat nici cât e negru sub unghie (oare de ce spun oamenii: cât e negru sub unghie? Georgică își taie doar unghiile mereu și nici nu are când să-i dojenească tata și mama că umblă murdar!)

Într'o seară l-a dus mama iarăș în pătuțul lui și i-a spus blând: „Roagă-te, Georgică al mami!“

Tata era dus departe, o, departe, foarte departe, pe câmpul de luptă, să se bată cu rușii, — era numai mama lângă dânsul. Așa simțea Georgică lipsa tatii, dar nu zicea nimic, să nu o mârșăie pe mamă-sa, și mai tare.

Și a început Georgică, trăgându-și picioarele sub cămășuță:

G. B.

Dumineca lui Zacheiu

Evangelhia dela sfânta liturghie

„În vremea aceea trecea Isus prin Ierihon. Și iată un om anume Zacheiu; și aceasta era mai marele vameșilor, și era bogat. Și căuta să vadă pe Isus, cine este și nu putea de popor, că era mic de stat. Și alergând înainte s'a suit într'un dud, ca să-l vadă pe el; că pe acolo vrea să treacă. Și dacă a venit la locul acela, căutând Isus l-a văzut pe dânsul și a zis către dânsul: Zachee grăbește de te pogoară, că astăzi în casa ta mi-se cade să fiu. Și grăbindu-se s'a pogorât și l-a primit pe dânsul bucurându-se. Și văzând toți cârtiau zicând: că la un om păcătos a intrat să găzduiască. Iară Zacheiu stând, a zis către Domnul: Iată jumătate din averea mea, Doamne, o dau săracilor, și de am năpăstuit pe cineva cu ceva, întorc împătrit. Și a zis către el Isus: astăzi s'a făcut mântuire casei acesteia, pentru că și acesta fiu al lui Avram este. Că a venit fiul omului să caute și să mântuiască pe cel pierdut“ (Luca cap. 19. v. 1—10).

*

Isus Cristos a venit în lume, ca să chieime pe cei păcătoși la pocăință. Nici greutatea, nici mulțimea păcatelor nu biruește puterea pocăinței. După cum ne spune evanghelia de astăzi, Zacheiu era mai marele vameșilor și era cel mai bogat între toți vameșii, dar bogăția sa și-o adunase din camătă, din asuprire și din dobândă nedreaptă. El umblase mai înainte pe calea strâmbătății, dar acum caută o reîntoarcere, caută o pocăință. El arde acum de dorul, de a vedea pe Isus, căci auzise de învățăturile Lui și de minunile ce le făcea. Lumea mergea după Cristos, iar el mic de stat fiind să sui într'un copac ca să-L poată vedea. Isus pătrunse în inima lui, cunoscându-l și voința lui de îndreptare, de aceea îi zise: „Zacheie, grăbește de te pogoară, că astăzi în casa ta mi-se cade să fiu“.

Pocăința adevărată este recunoașterea păcatelor, mărturisirea lor și hotărârea a

„Înger-îngerelul meu
Roagă-te lui Dumnezeu:
Eu sunt mic, tu fă-mă mare,
Eu sunt slab, tu fă-mă tare.

Stă puțin și se gândește.
„Mămico!“

— „Ce-i, dragul mării?“

— „N'am să mai spun rugăciunea asta, mămico“.

— „De ce nu?“

— „De aia“

— „De ce de aia?“

— „O, mămico, nu vezi?, eu rog pe înger-îngerelul meu să stea lângă mine, să mă îngrijească. Da nu ești tu lângă mine? Și... n'are altundeva de lucru îngerul? Vezi, mămico, tătucu' și alții, cătanele noastre, vai, bine le-ar mai cădea să aibă câte un înger la cap, noaptea. Să se ducă acolo îngerul, să le ajute, să le îngrijească...“

— „O, la ce te gândești?!“ zice mama și-ia în brațe, cu lacrimile'n ochi.

— „Tu ești aici, mămico — tu ești lângă mine... Și... o să aibă el, Dumnezeu, atâția îngeri ca să pună la capu' cătanelor de pe câmp — că sunt atâtea, vai, atâtea, mămico?“... (Prelucrare).

I. Marin

nu le mai face. Iar lucrurile pocăinței sunt: întoarcerea dela păcatele de mai înainte, postul și rugăciunea, înfrânarea trupului, întărirea în fapte bune. Aceste două sunt atât de strâns legate una de alta, încât de vor lipsi lucrurile pocăinței, atunci pocăința nu este adevărată, ci deșartă, și nu aduce nici un folos.

În zilele noastre cât de mare e numărul creștinilor, a căror pocăință e numai deșartă? La mărturisire poate că făgăduesc ei îndreptare, dar numai cu buzele și numai ca să poată primi sf. cuminecătură. De aci încolo nici o roadă de pocăință, nici post, nici rugăciune, nici lacrimi, nici umilință, nici înfrânarea trupului, ci aceeași viață desfrânată, aceleași îndatinări păcătoase. Și așa nu odată, nici de două ori, ci până la sfârșitul vieții noastre.

Apostolul Pavel a fost cel mai mare prigonitor al bisericii lui Cristos. Dar după aceea s'a pocăit și pocăința lui a adus roade îmbelșugate, căci cine poate spune posturile, privighierile, ostănelele, primejdiile, bătăile, legăturile, improșcările cu petrii, ba mai pe urmă și moartea lui mucenicească? Iar psalmistul David a scris păcatul și fără de legea sa în psalmi, în cari zicea: „Ostănit-am întru suspinul meu, spăla-voi în toate nopțile patul meu, cu lacrimile mele așternutul meu voi uda“. Atâta timp a postit încât slăbise genunchelul lui și atât își chinu trupul, încât se uscaser carnea și se lipise pielea pe oasele lui.

Care dintre păcătoșii din vremea noastră ar arăta atâta pocăință? Nici unul. Și numai o astfel de pocăință adevărată vîndecă păcatele și șterge semnele fărădelegilor noastre. Să ne îndreptăm dară cu toții, să ne oprim dela tot ce este rău, să lăpădăm grijile lumești, să părăsim nedreptățile, asupririle, cămătărnicile și toate celelalte fapte rele. Pilda lui Zacheiu să ne fie îndemn pentru schimbarea vieții noastre. Unii prin lăpădarea de bogății, alții de plăcerile lumești și iarăși alții de întinărirea păcatului. Cei-ce au înșelat, să fie cu dreptate, cei-ce au asuprit și au luat cu nedreptul, să întoarcă înapoi, cei clevetitori să nu mai vorbească pe nimeni de rău, cei iubitori de ceartă să se împace și să trăiască în bună înțelegere cu deaproapele lor și fără zăbavă să ne suim în muntele cel înalt al faptelor bune, ca și pe noi să ne cheme Domnul la mântuire, precum odinioară vameșul chemat și mântuit a fost.

Când a intrat Isus în casa lui Zacheiu, a aflat acolo milostenie, dreptate, strălucire de fapte bune, iar dacă ar intra în casa sufletului multor creștini de astăzi, nu va afla alta, decât inimă nemilostivă, multă nedreptate și noroi de păcate. Să grăbim deci a porni pe calea pocăinței adevărate și să nu tot mutăm vremea pocăinței de azi pe mâine, căci fără veste ne poate apuca ceasul morții și atunci nu ne mai rămâne vreme, ca să ne pocăim, și nici nu ne mai putem pocăi cum se cuvine.

Preotul Vasile

ȘTIRILE ZILEI

Mersul războiului. Din comunicatele statului major al monarhiei și din Agenția telegrafică ungară primim acum știri că între Rusia și puterile centrale s'a încheiat pacea Sâmbătă dimineața la orele 2. Rusia astăzi nu mai este o

singură fără ci s'a îmbucătățit în mai multe țări, cari stau de capul lor (independente), iar dintre acestea cea mai mare și mai mănoasă este Ucraina, care se întinde deasupra Bucovinei, României, Basarabiei și Mării negre. Hotarele ei încă nu sunt trase apriat în partea de apus. Cealaltă țară rusească mărginașă cu Germania încă s'a hotărât să puie jos arma. Putem deci astăzi spune, că a încetat războiul cu Rusia, odată-ce Ucraina a legat pace separată cu Austro-Ungaria și aliații noștri.

Ce va face România? Nu-i rămâne alta de făcut, decât să intre în vorbă cu puterile centrale și să încheie împreună pace separată ca și Ucraina. Se pare că unii dintre conducătorii României nu ar vrea și guvernul Brătianu a plecat dela putere, numind regele Ferdinand în loc pe un guvern în frunte cu generalul Averescu. Soții de arme ai României având un sfat mare în Franța, au și dat mână liberă României să facă ce va crede de bine, doar că înainte de a lega pacea să-le facă cunoscute condițiile de legătură. România a intrat adânc în Basarabia, și cum scriu foile dela Pesta n'ar mai vrea să cucerească acum dela puterile centrale teritor, ci se mulțumește cu cât poate lua din Rusia, locuită de Români basarabeni.

Pe frontul italian nu este prea mare focul de luptă, doar ciocniri mici ici-colo.

Pe frontul francez și englez în câte-un punct se aprinde încăierarea, la Ypern, Beaumont și Allendorf. Într'un loc pătrund armatele germane însoțite de ale noastre în liniile dușmane, într'alt loc dușmanii cuceresc câte-un mic teritor, însă măsurare mai strajnică de bătaie se ocolește. — Bine-ar fi de-ar pătrunde pretutindeni gândul păcii și dreptății, ca să se lege pacea mult dorită și să se puie capăt sângelui, ce curge cu nemiluita pe hotarele îndepărtate.

Pilda unui învățător. Tot ne chinuim de multeori capul, cum să facem ca să sădim în sufletul sătenilor dragostea de carte. La noi, ca și în toate țările, astăzi este silit tot omul să-și trimită copiii la școala primară. Dar după ce ies din școală, apoi copilului îi umblă capul după alte năzdrăvenii și numai cu cetitul și cu scrisul nu-și bate capul. Ei bine, ce-ar fi de făcut ca să nu se piarză știința cetitului, dincontră să crească și sporiască? La această întrebare iată că ne sare într'ajutor harnicul nostru învățător din Comloșul mare, T. Bucurescu: cărturarii să dea mână de ajutor, în primul rând învățătorii, ca copiii până sunt în școală să înceapă a-și face bibliotecă private, cari să le fie cea mai aleasă mândrie. Obiceiul cetitului s'ar răspândi astfel și am putea ușor stârpi răul neștiinții. Dl Bucurescu are printre foștii elevi unul, care și-a strâns 75 de volume în preț de 180 coroane și le-a făcut și dulap! Pilda se impune să fie urmată. Când avem prilej să mergem noi orașenii pe la sate și întrăm în casa unui om, ne saltă inima de bucurie, dacă vedem pe masă ori mai bine în dulap cărți de cetit. Îndată îi vom strânge mâna cu căldură și îi vom da mai mare cinste. Astfel de oameni iubitori de cultură vrem să avem pretutindeni, pentru ca să nu fie neamul nostru tot în coadă, ci să i-se deschidă și lui mintea pe calea asta cea mai ușoară: calea cetitului de cărți. — Faceți și voi asemenea fraților învățători și preoți cu bibliotecă parohiale, la înființarea cărora ne dă drept legea, prin Statutul nostru organic.

Cel mai bun prieten al vostru, iubiți săteni, este o foaie românească cu gând cinstit și sfat drept. Vedeți, viața cât este de grea, cât sunt de rari prietenii buni, el bine, ca să vă ajutați. luați-vă în casă o foaie bună, care este un prieten cinstit și bun, care nu vă minte nici odată, căci litera odată pusă pe hârtie n'o mai

Calendarul săptămânii

Februarie		Faur
Zilele săptămânii	Datul	Numele sfinților și sărbătorilor Calendarul Iulian (vechiu)
Joi	1	S. M. Trifon
Vineri	2	(†) Întâmpinarea Domnului
Sâmb.	3	Sf. și drept. Simeon; Pr. Ana
Dum.	4	C. P. Izidor; Dumin. Canaanienței
Luni	5	Ma Agatia
Mărti	6	C. p. Vucol Ep. Smirnei
Merc.	7	C. P. Partenie Ep. Lampsac.

poate șterge și schimba nimeni. Abonați-vă în casa voastră și indemnati și pe alții să aboneze foaia noastră Lumina, ca pe un prieten al vostru al tuturor celor cu bun gând și inimă curată.

Săraci și deputații. Se vorbește că deputații încă vreau să li-se mărească leafa, ori să capete ajutor de scumpete. În țara noastră însă puțini vor fi deputații săraci, căci ei mai toți au bogății întinse (latifundii). Ici-colo câte unul, din cine știe ce colț de țară, de pildă ca doi de ai noștri, se întâmplă să aibă greutăți de traiu, având familie grea și nelefăindu-se în pământuri cât vezi cu ochii.

Crucea Carol. Ordinul Nr. 38137 / A. O. K. al comandai militare supreme dispune, că timpul de armistițiu dela frontul rusesc, care începe dela 17 Decembre 1917, nu se socoate la acordarea „Crucea Carol”.

Majestatea Sa împăratul și regele nostru Carol al IV-lea a cercetat frontul român. Cu

acest prilej s'a abătut și în Brașov. Pretutindeni a fost primit cu multă bucurie.

Oficiul de alimentație trimite de acum înainte pentru poporațiunea, care n'are grâu propriu, făină amestecată. Anume ³/₄ făină de grâu și ¹/₄ făină de cucuruz. Poporul nostru, care e obicinuit cu mălaiul, nu va simți aici de astădată vre-o greutate.

Porcii grași trebuie anunțați primăriilor în curs de 48 ore.

Zile de călătorie se dă soldaților de acum înainte numai în cazul acela, dacă concediul ce-l primesc e de cel puțin 14 zile. Pentru mai puțin timp sau pentru călătorie în străinătate, nu se dau zile de călătorie.

Refugiați, cari și-au pierdut pachetele să se adreseze la „Az erdélyi menekülök közpöti irodája” Budapest, IV Gerlóczy utca 11. sz. I. em. În scrisoare să se descrie pe larg cum era pachetul și ce cuprins avea. Totodată să se scrie și aceea, că ce lucruri deosebite erau în lăuntru.

MIERE

cumpără în mare și în mic

PETRU LEPA, neguțator

KARÁNSEBES

„SEVERINEANA” societate comercială pe acții Caransebeș.

Încheierea conturilor

pe anul societar 1916/1917 (1 Iulie 1916—30 Iunie 1917)

Contul Bilanțului

Activa		Contul Bilanțului		Pasiva	
Casa în număr	8684 35	Capital societar	117000 —		
Efecte	54.500 —	Fond de rezervă	65000 —	182.000	
Timbre, și mărci	1.159 82	Rezerva de dare		5934 83	
Mărfuri	315.179 32	Creditori	119.760 51		
Debitori	43.427 30	Lombard	34.637 20	154.397 71	
Mobiliar descris	— —	Dividentă neridicată		8518 —	
Investiri descris	— —	Poziții trauzitoare		20.618 84	
		Profit curat		51.481 39	
	422.950 79			422.950 79	

Contul Profit și Perderi

Debit		Contul Profit și Perderi		Credit	
Interese	6934 12	Interese			5401 04
Salare	23630 44	Venite:			165190 15
Dare	24025 27	dela marfă			150 31
Chirie	1810 76	” timbre și mărci			2493 —
Spese	5769 49	” efecte			
Descrieri	59583 08				
Profit curat	51481 39				
	173234 50				173234 50

Caransebeș, 30 Iunie 1917.

Dr Nicolae Ionescu m. p. președinte. Nicolae Marin m. p. Alexandru Marișescu m. p. conducătorul prăvăliei. Ioan Stoian m. p. Pentru contabilitate: Const. Călțiu jun. m. p. Constantin Călțiu sen. m. p. Sinesie Bistreanu m. p. Petru Borțun m. p.

Subsemnatul comitet de supraveghiere am examinat contul prezent al bilanțului și cel al venitelor și speselor și confrontându-le cu registrele principale și auxiliare, le-am aflat cu acelea în consonanță și exacte.

Floria Bozgan m. p. președinte. Ioan Dobromirescu m. p. Ilie Orzescu m. p. Dr Coriolan Grădinaru m. p. Alexandru Buțiu m. p. Dr Alexandru Morariu m. p. Martin Vernichescu m. p.

PÁLFI MÁRTON, Caransebeș.

Pentru anul 1918 ofer marele meu depozit de **CHEAG** pentru închegarea laptelui, de întâia calitate, pregătit în fabrica mea de nou întocmită. Cheagul preparat de mine întrece în calitate și tărie, toate celelalte soiuri produse de alții.

Telefon Nr. 70
Telegram: PÁLFI